

ZGODOVINSKA SKUPŠČINA SLOVENSКИH PLANINCEV

PZS PO DESETLETJIH BREZ PREDSEDNIKA

MARJAN RAZTRESEN

Jože Dobnik, eden od treh podpredsednikov Planinske zveze Slovenije v zadnjem dveletnem obdobju po 18. skupščini PZS, je 25. novembra lani na 19. skupščini PZS postal vršilec dolžnosti predsednika slovenske krovne planinske organizacije, kajti v treh krogih rednih volitev se za nobelega od treh predsedniških kandidatov ni odločilo dovolj delegatov planinskih društev. Predsedujoči v slovenski planinski organizaciji bo ostal največ pol leta, kajti v tem času naj bi spremenili nekatera določila statuta PZS, ki so neživljenjska (kar se je na koncu koncev pokazalo že na 18. skupščini PZS), in poslovnika za vodenje skupščine ter natančno pripravili volitve. Gre predvsem za tiste člene statuta, ki govorijo, da mora glasovati za predsedniškega (ali drugega) kandidata, ki naj bi bil izvoljen, najmanj polovica vseh delegatov planinskih društev — in ne samo prisotnih na skupščini, čeprav je na zadnjih skupščinah udeležba komajda tolikšna, da je po veljavnem statutu pol ure po določenih uri kljub skromni udeležbi vendarle mogoče začeti delo in polnopravno sklepati.

Dosedanji predsednik PZS Marjan Oblak je na več sestankih meddruštvenih odbo-

rov in drugih visokih teles PZS grozil, da ne bo začel dela skupščine, če na njej ne bo dovolj delegatov, vendar vse njegove grožnje niso prav nič zalegle. Verifikacijska komisija je 25. novembra v Domu JLA v Ljubljani ugotovila, da so od 178 slovenskih planinskih društev, kolikor jih je včlanjenih v Planinski zvezi Slovenije, prisotna na skupščini 104 društva (58 odstotkov), izmed 223 delegatov, kolikor naj bi jih bilo ob polni udeležbi, pa 142 ali 64 odstotkov, čeprav bi jih moralo biti 75 odstotkov. Pol ure po napovedanem času se je skupščina vendarle lahko začela, ker je bilo takrat (in tudi že prej) prisotnih več kot polovica vseh izvoljenih delegatov.

ČASTNI LISTINI ČASTNIMA PREDSEDNIKOMA

V uvodnem delu skupščine PZS, ko so delegati in drugi prisotni, med njimi predsednik Republiške konference Socialistične zveze Jože Smole, prvič kot planinsko himno, torej stojé, poslušali pesem Oj, Triglav, moj dom, ki jo je — enako kot še nekaj drugih pesmi — zapel moški pevski zbor Lira iz Kamnika, je predsednik PZS Marjan Oblak proglasil za drugega častnega predsednika PZS Vlasta Kopača ter njemu in prvemu častnemu predsedniku, dr. Mihi Potočniku, izročil častni listini. Zlato značko PZS je podelil ekipi Te-

Scena na skupščini PZS, ki je bila v ljubljanskem Domu JLA

levizije Ljubljana, ki je posnela TV nadaljevanke V hribih se dela dan.

Predsednik delovnega predsedstva na skupščini Jure Mlinar iz PD Nova Gorica ob izvolitvi ni slutil, da bo to eno od njegovih najnapornejših vodenj takšnih sestankov doslej in da se bo zavleklo do popoldanskih ur. Toda ko je skupščino pozdravil Jože Smole, še ni bilo nobenega znaka, da bi se to lahko zgodilo.

Predsednik SZDL Jože Smole, član dveh planinskih društev, Nova Gorica in Viharnik iz Ljubljane, ki zadnje čase ne hodi veliko po gorskih vrhovih, ker mu preveč časa vzame hoja po politiki, kot je dejal, je v začetku svojega nagovora močno polaskal slovenskim planincem: potem ko je citiral napis sredi odra »Slovenske gore — ponos moje dežele«, je dejal, da je slovenska planinska organizacija ponos Slovenije in Jugoslavije, saj igra pomembno vlogo v življenju države. »V SZDL smo prepričani,« je dejal, »da bo PZS še nadalje igrala pomembno vlogo pri iskanju skupnih rešitev predvsem pri reševanju našega okolja.« Dejajle tudi, da PZS ni bila nikoli pod takšnim dežnikom SZDL, ki bi jo kakorkoli utesnjeval, in da »moramo preprečevati poskuse, da bi se PZS razbila v rdeče, zelene in drugače obarvane; mislim, da mora ostati samostojna organizacija, ki se bo odločala za nekatere pobude SZDL in drugih, če se bo strinjala z njimi, pri drugih pa ne bo sodelovala«.

Nekaj podobnega je že pred tem povedal na skupščini predsednik Marjan Oblak: niti Slovensko planinsko društvo niti Planinska zveza Slovenije nista bili nikoli politični organizaciji v boju za oblast. V svojem govoru je seveda predvsem orisal najpomembnejše akcije PZS v minulem mandatnem obdobju in nakazal nekatere možnosti za prihodnje delo slovenske planinske organizacije. Hkrati je na kratko razložil svoje videnje PZS v prihodnjem obdobju do stoletnice planinske organizacije, saj je bil eden od treh kandidatov za bodočega predsednika PZS.

VRHUNSKE ALPINISTIČNE TURE

V razpravi se je po predsednikovem poročilu prvi oglašil eden od treh podpredsednikov PZS in načelnik Komisije za odprave v tuja gorstva Tone Škarja, ki je dopolnil poročilo o dejavnosti te komisije v času od novembra 1987 do novembra 1989. Kot je dejal, je bila osnovna dejavnost KOTG ta čas namenjena organizaciji republiških (in formalno tudi zveznih) alpinističnih odprav, pouku v šoli za gorske vodnike v Nepal, pa tudi organizacijski, materialni in finančni pomoči drugim odpravam, navezam in posameznikom, ki so imeli kvalitativne cilje v neevropskih gorah. Posebej je poudaril, da so se pri odpravah in vzponih trudili obdržati mesto v

svetovnem alpinističnem vrhu, kar jim je z izbiro ciljev in alpinistov ter podporo zasebni pobudi tudi uspelo.

V zadnjih dveh letih so slovenski vrhunski alpinisti zares ambiciozno zastavili in velik del tudi izpeljali svoje načrte. Pozimi 1987/88 sta Tomazin in Kregar iz štiričlanske odprave Staneta Belaka priplezala na himalajski osemtisočak Daulagiri, kar je bil prvi slovenski zimski vzpon na kakšen osemtisočak. Poleti 1988. leta je močna, 12-članska odprava pod vodstvom Tomaža Jamnika poskusila splezati na drugo najvišjo goro svetá, na K-2, vendar je morala zaradi slabega vremena odnehati na višini 8000 metrov. Jeseni leta 1988 je osemčlanska odprava pod vodstvom Romana Robasa odšla na himalajski osemtisočak Čo Oju — in sedem članov odprave je priplezalo na vrh. Lansko pomlad je Tomo Česen čisto sam in v alpskem slogu priplezal na himalajski sedemtisočak Kumbakarno — in to je bil prelomni dogodek v svetovnem alpinizmu, saj do takrat tako težavne smeri na tako visoko goro sam še ni nihče plezal. Lansko pomlad je Viki Grošel, ki se je skupaj s Stipetom Božičem pridružil makedonski odpravi na Everest, priplezal na najvišjo goro sveta in še na sosednji osemtisočak Lotse ter tako uresničil polovico svojega velikega načrta — priplezati na vse osemtisočake na svetu. Štiričlanski odpravi PD Ljubljana Matica in Jezersko ni uspelo priplezati na osemtisočak Nanga Parbat, prav tako ni uspel vzpon na Everest veliki zagrebški odpravi, ki se ji je pridružilo šest slovenskih alpinistov. Desetčlanska odprava na Šišo Pangmo pod vodstvom Toneta Škarje, ki je bila na poti lansko jesen, pa je bila karseda uspešna (o čemer pišemo na drugem mestu v tej številki PV).

namesto komentarja

INFORMACIJSKA DOBA

Samo teoretično bi bilo mogoče, da bi bilo neko društvo (konkretno mislimo planinsko) ustanovljeno, da bi imelo svoje članstvo in da ne bi čisto nič delalo.

Če bi natančno prelistali vse lanske in morda še predlanske številke Planinskega vestnika, bi brez težav ugotovili, da kar številna slovenska planinska društva ves ta čas niso bila niti enkrat niti z besedico omenjena na straneh osrednjega slovenskega planinskega glasila.

Posebne pozornosti je vredno plezanje Frančka Kneza, ki je potegnil dve prvenstveni smeri v Vzhodnem Meruju v indijski Himalaji in prvenstveno smer v Bagiratiju (obe gori sta šesttisočaka). Pomemben je tudi uspeh alpinistov iz Raven na Koroškem, ki so splezali na sedemtisočak Gangapurno, medtem ko alpinistom ljubljanskega Železničarja zaradi slabih vremenskih razmer ni uspel vzpon na himalajski skoraj sedemtisočak Ama Dablam. Zakaj pravzaprav posvečamo toliko prostora temu poročilu, ko pa je bilo na skupščini PZS vendarle več govorjenja o drugih vprašanih planinske organizacije? Preprosto zato, ker gre v teh primerih za svetovne uspehe, po katerih nas, slovenske planince, pozna ves planinski svet.

TOKOVI Z MORJA V GORE

Številni delegati planinskih društev so se na tej skupščini oglasili k razpravi, vsak od njih pa je seveda povedal tisto, kar najbolj žuli njegovo planinsko bazo.

Alojz Jan iz Gorij, čigar društvo prenavlja planinsko kočjo Planiko pod Triglavom in je moralo lani plačati ogromno denarja za helikopterske prevoze gradbenega materiala, je predlagal, naj bi pet planinskih postojank okoli Triglava dobilo glede financiranja poseben status, ki bi bil zunaj vseh kategorij.

Danica Zorko, sekretarka Turistične zveze Slovenije, ki združuje 289 turističnih društev in zvez v naši republici, je poudarila, da se turistične množice vse bolj preusmerjajo z morja v gore, zato se je treba zdaj, pravočasno, odločiti, kako na široko bomo za turizem odprli gorski svet, da nam ne bi bilo treba pozneje popravljati posledic, ki jih prinaša množični turizem.

Slavica Tovšak iz Maribora se je zavzela za manj hierarhije v planinski organizaciji, katere organi bi morali delovati bolj elastično in se hitreje prilagajati potrebam.

Tomaž Banovec, novi predsednik Planinske zveze Jugoslavije in predsednik založniško izdajateljskega sveta PZS, je dejal, da se povsod po Jugoslaviji članstvo planinske zveze manjša, v Sloveniji pa se večja. Povedal je, da Planinska založba Slovenije uspešno posluje in ima pred stoletnico slovenske planinske organizacije v načrtu drzen marketinški program. Med drugim je delegatom dejal, da bodo slovenski planinci najverjetneje kmalu dobili drugačne, sodobnejše planinske izkaznice.

Bruno Frasn iz mariborskega PD PTT je poudaril, da sedanje jugoslovansko politično stanje praktično prav nič ne vpliva na sodelovanje med prijateljskimi planinci-poštarji in železničarji, ki se že leta dolgo vsako leto srečujejo na vsejugoslovanskih planinskih zborih. Mitingarjem, ki so se tedaj napovedovali v Ljubljani, pa je svetoval kot kraj zborovanja Mirno goro, če bi bili preveč razgreti nemara Mrzlico, v skrajnem primeru pa Hudò luknjo...

Franc Svetina se je zavzel za to, naj bi najprej uredili planinske postojanke, ki jih že imamo, in se šele potem lotili zidave novih, ko bi bili za to finančno primernejši časi. Po njegovem mnenju tudi še nismo dovolj zreli za to, da bi v planinskih kočah popolnoma odpravili posteljnino in da bi zahtevali od vsakogar, naj prinese s seboj lastno platneno spalno vrečo. Odločno pa je zagovarjal mnenje, naj bi vsakdo z gorá odnesel v dolino odpadke, ki jih je mogoče odnesti, prispevek za visokogorske postojanke pa naj bi šel iz planinske članarine in ne od alkoholnih pijač, ker bi

Marsikdo bi utegnil naprtiti krivdo za to uredniškemu odboru Vestnika, ki da noče objavljati novic nekaterih društev, ker da so premalo zanimive. To seveda ni res, saj se še ni zgodilo, da zadnja leta dobra informacija o društveni dejavnosti na straneh PV ne bi bila objavljena, če je le prišla na uredniško mizo.

Takole bi bilo mogoče reči o tem: Vsako planinsko društvo (ali skoraj vsako) ima svojega propagandista, voljenega planinca, ki naj bi javnost seznanjal z delovanjem svoje planinske skupine in društva. Če v letu ali dveh iz društva ni prišla v javnost niti ena sama novica o društvenem delovanju, tak propagandist že ne opravlja dobro svojega poslanstva, ker ni verjetno, da društvo ves ta čas ne bi naredilo čisto nič takega, kar bi lahko zanimalo širšo planinsko javnost.

Funkcije niti v planinski organizaciji niso več častne, ampak največji del delovne; vsakdo jih lahko sprejme ali odkloni. Če kdo takšno funkcijo še vedno smatra za častno, bi mu jo bilo treba vzeti in na to mesto postaviti človeka, ki bi bil pripravljen delati za svojo amatersko dejavnost, za katero se je pač čisto sam in prostovoljno odločil.

Sicer pa smo prepričani, da propagandisti vseh slovenskih planinskih društev ne berejo niti Obvestil niti Planinskega vestnika in da tako do njih ne bo prišla niti tale kritika.

To bi jim lahko povedali bralci Planinskega vestnika na kakšnem od planinskih sestankov: na koncu koncev naj bi se tudi mi vključili v informacijsko dobo, da ne bomo ostali zunaj.

M. R.

Prva vrsta na skupščini PZS: (od leve proti desni) Vlasto Kopač, Gregor Klančnik, Jože Smole, Miha Potočnik, Ivo Zorič

Foto: Janez Zrnec

tudi tako lahko vplivali na porabo alkohola v gorah.

Aleksander Čičerov je delegate seznanil z odločitvijo ljubljanske televizije, da bo od 20. decembra dalje objavljala na malih zaslonih med drugim planinske novice, kar naj bi planinska društva izkoriščala za informiranje planincev o odprtih in zaprtih planinskih kočah in svojih prireditvah.

KJE BO SEDEŽ PZJ?

Vlado Mihajlovič, predsednik Planinske zveze Hrvaške, je ob pozdravu slovenskim planincem poudaril, da prihajajo takšni časi, ko bo tudi planinsko povezovanje še potrebnejše, kot je bilo doslej. Hkrati se je zavzel za planinsko pot Alpe-Jadran in za »modro transverzalo« po vrhovih jadranskih otokov, po katerih že obstajajo nekakšne vezne poti.

Tomaž Vrhovec iz Komisije za vzgojo in izobraževanje PZS je v imenu »svoje« komisije predlagal, naj bi bili nekateri od programov PZS sprejeti v učne programe osnovnih in srednjih šol, pri čemer naj bi bila dva športna dneva v vsakem šolskem letu planinska, a ne le kar zadeva cilj, ampak tudi, kar zadeva vsestranske priprave. Predlagl je tudi, naj bi imeli vsi člani mednarodne planinske organizacije UIAA pri nas enake popuste, kot jih imajo domači planinci, ker lahko tako pričakujemo tudi mi v tujini popuste, kakršne imajo tamkajšnji planinci. To bi bil eden od ko-

rakov, da se naša planinska organizacija zelo konkretno vključi v Evropo.

Tomaž Vilenpart je omenil, da v PZS manjka telo, ki bi organiziralo vse alpinistične dejavnosti. Poudaril je, da bi moral biti alpinizem glede na dosežke v Sloveniji prednostna športna panoga.

Karlo Kocjančič iz Kopra je menil, da bi morala PZS posvetiti bistveno večjo pozornost zamejskim planinskim društvom, saj na primer niti Koprčani ne vedo natančno, ali v Čedadu SPD še deluje in kaj je s slovenskimi planinci v Reziji, do katerih bi morali najti pot. Povedal je, kako so bili slovenski planinci vzhičeni, ko so na neki gori v okolici Banffa našli z rdečo barvo v slovenščini napisano »To je naša gora« — sredi daljne Kanade. Zavzel se je tudi za še boljše sodelovanje z istrskimi planinskimi društvi.

Gregor Klančnik je menil, da bi morala PZS dati pobudo za to, da postane športnik leta 1989 alpinist Tomo Česen in da bi tudi za slovenski alpinizem začeli nabitralno akcijo »Podarim-dobim«, saj je to elitni slovenski šport. Nasprotoval pa je predlogu, da bi sedež Planinske zveze Jugoslavije poskušali prenesti v Ljubljano. — Tomaž Banovec mu je odgovoril, da nimajo tega namena, ker bi bilo to med drugim tudi politično nesmotrno, da pa bo treba najti sponzorja, ki bi bil pripravljen plačati 3000 švicarskih frankov za članarino PZS v UIAA.

Lojze Anzelc iz Zasavja je posredoval skupščini pobudo svoje planinske baze, naj bi sredstva za visokogorske postojanke zbirali odslej z bistveno višjo članarino, ne pa največji del s prodajo alkoholnih pijač.

BALKANIZACIJA GORA

Gregor Rupnik iz Bovca je menil, da slovenski planinci nujno potrebujemo vzgojno izobraževalni planinski center, čigar gradnja naj bi bila ena od pomembnih nalog novega vodstva slovenske planinske organizacije. Pojasnil je, da slovenska planinska skupina v Reziji zelo uspešno deluje in med drugim sodeluje z bovškimi planinci tudi na skupnih planinskih pohodih.

Ivko Bergant iz Trziča je prepričan: gorje tistim planinskim društvom, ki so dejavna na najrazličnejših področjih in ki imajo vrhunske alpiniste, gorske reševalce, planinske kočje in planinska pota! Vse to morajo največji del financirati sama. Zavzel se je za to, naj bi vsaj nekatere vrhunske dejavnosti PZS financirali iz centralnega vira. Izrazil je dvom o predlogu, naj bi v planinskih kočah prepovedali kajenje, saj je kakšnih 40 odstotkov obiskovalcev kadilcev in je torej tak predlog neživljenjski.

Daniilo Škerbinek je dejal, da bi morali tistemu, ki ga izvolimo na katerokoli funkcijo, vsi planinci-volilci potem tudi pomagati, da bi svoje zamisli lahko izpeljal. Ponovno je apeliral na obiskovalce gor, naj se na vrhovih ali v kočah vpisujejo v vpisne knjige, kar ob morebitni nesreči bistveno olajša delo gorskih reševalcev. Miro Marušič iz PD TAM v Mariboru je menil, naj bi tečaje tako za mladinske kot za planinske vodnike organizirali po regijah, kar bi bilo bistveno ceneje, kot če jih organizirajo za celotno Slovenijo.

Ciril Meško iz Ormoža je prepričan, da bi morala PZS posredovati pri slovenskem izvršnem svetu, naj od italijanske vlade najodločneje zahteva, da Italijani nehajo onesnaževati našo reko Koritnico. Dejal je tudi, da bi bilo treba kočjo na Mangrškem sedlu odstraniti, ker se podira, da bi bilo treba sproti vzdrževati označene planinske poti in o opuščeni obvestiti planinsko javnost, od oskrbnikov planinskih koč pa zahtevati, da v postojankah uveljavljajo planinski režim.

Janez Bizjak, uslužbenec Zavoda Triglavski narodni park in hkrati član Gospodarske komisije PZS, je poudaril, da se moramo kar se da potruditi, da naše gore ne bi iz ponosa postale sramota naše domovine, kajti na tem področju se močno balkaniziramo (kar je v svetovni terminologiji že izraz za nemarnost, umazanijo in še kaj podobnega z negativnim predznakom; op. ur.). Medtem ko imajo v drugih alpskih državah na kupe konkretnih predlogov in akcij, pri nas nimamo kaj pokazati. Kot je dejal, bo pitna voda kapital 21. stoletja, ki ga mi že zdaj izgubljam. Nasploh se po Bizjakovem prepričanju obnašamo do svojega gorskega sveta, kot da ne bi bil naš in kot da tukaj ne bi bili doma.

Tone Škarja je prepričan, da si gorskega sveta ne bi smeli prilagajati po trenutnih željah in potrebah, ampak bi morali delovati tako, da bo prav za večino in predvsem za prihodnost. Prepričan je, da ne bi smeli zidati novih planinskih koč, kot seveda ne bomo gradili otokov na morju, da bi ljudje lahko plavali z enega na drugega.

TRIJE VOLILNI KROGI

Potem ko sta Tone Stroj in Andrej Brvar, predsedniška kandidata, še dodatno osvetlila svoj volilni program, kar je Marjan Oblak kot tretji kandidat odklonil, češ da je že vse povedal v uvodnem nagovoru, in ko je načelnik komisije za kadre pri PZS Bojan Žlender natančno razložil volilni postopek, je skupščina PZS točno opoldne tistega 25. novembra lani razrešila dotedanje vodstvo PZS.

Glede na število planinskega članstva bi moralo skupščini prisostvovati 223 delegatov, po statutu PZS pa bi moral eden od treh kandidatov dobiti več kot polovico vseh glasov, se pravi najmanj 112, če naj bi postal novi predsednik PZS. Če se to ne bi zgodilo, bi kandidat z najmanj glasovi v prvem krogu volitev odpadel in za predsedniško mesto bi se potegovala le še dva, od katerih bi moral eden dobiti spet najmanj 112 glasov, če naj bi bil izvoljen. Če jih nobeden od obeh ne bi dobil toliko, bi kandidat z manj glasovi spet odpadel in v volilni igri bi ostal le še kandidat z več glasovi, o katerem bi se delegati odločali v tretjem krogu volitev, ko bi moral edini kandidat spet dobiti najmanj 112 glasov, če naj bi bil izvoljen za predsednika.

Šele ko bi bil izvoljen predsednik, bi delegati na skupščini volili ožje vodstvo planinske organizacije, kajti več organov PZS se je pred tem opredelilo za to, naj bi si vsak od predsedniških kandidatov lahko sam izbral svoje najožje sodelavce.

Da ne bi prišlo do kakšnih zapletov ali vsaj do govoric, pa čeprav neutemeljenih, je vsak od delegatov in drugih volilnih upravičencev dobil tik pred vsakim krogom volitev volilni listič, na katerem je obkrožil »svojega« predsednika, član delovne skupnosti PZS Danilo Sbrizaj pa je skrbno obkrožil ime vsakogar, ki mu je dal volilni listek.

Vendar je že od vsega začetka kazalo, da bi se te volitve utegnile zaplesti, kajti ob začetku skupščine je bilo v dvorani komaj 142 delegatov, kar pomeni, da bi morali skoraj vsi glasovati za enega kandidata, če naj bi postal novi predsednik PZS.

Že v prvem krogu volitev je odpadel iz nadaljnega volilnega boja dosedanji predsednik PZS Marjan Oblak, ki je dobil 21 glasov. Tone Stroj jih je dobil 40, Andrej

Brvar pa 79, kajti glasovalo je le 140 delegatov.

V drugem krogu je na volitvah sodelovalo le še 135 volilcev, od katerih se jih je 43 odločilo za Toneta Strojina, 90 pa za Andreja Brvarja, medtem ko sta bila dva glasova neveljavna.

V tretjem krogu je glasovalo le še 132 volilcev, ki so prisodili zdaj še edinemu kandidatu Andreju Brvarju 106 glasov, medtem ko je bilo 26 neveljavnih.

Zbrani planinci so se ob razglasitvi tega rezultata znašli v zares karseda kočljivih situaciji: po določitih skupščinskega poslovnika in statuta PZS naj bi skupščina določila za vršilca dolžnosti predsednika enega od dotedanjih podpredsednikov, ki naj bi po šestih mesecih sklical izredno skupščino PZS, na kateri bi spet volili novo vodstvo. Čeprav so delegati to tudi že prej vedeli, so se menda šele tisti trenutek tega prav zavedli: čez pol leta, ko bi se že začnjala nova planinska sezona, bi morala njihova društva spet seči v žep in odšteti potne stroške za svoje delegate. Takrat je bilo verjetno marsikomu že žal, da ni popustil ob večinskem mnenju in glasoval za delegata večine. Toda bilo je prepozno.

Začelo se je gašenje požara in reševanje tistega, kar bi bilo še mogoče rešiti.

JOŽE DOBNIK — V. D. PREDSEDNIKA

Častni predsednik PZS dr. Miha Potočnik je predlagal, naj bi delegati takoj glasovali za spremembo 49. člena poslovnika o delu skupščine PZS, ki naj bi se glasil tako, da bi delegati z javnim glasovanjem odločali o novem predsedniku, ki bi moral dobiti več kot polovico glasov prisotnih delegatov, da bi bil izvoljen, to pa bi že pomenilo, da je novi predsednik PZS Andrej Brvar. Tudi dotedanji podpredsednik PZS Jože Dobnik je predlagal, naj bi delegati takoj spremenili 59. člen statuta PZS, ki naj bi odslej določal, da odločajo o predsedniku le glasovi na skupščini prisotnih delegatov, saj se je tudi že na prejšnji skupščini PZS pokazalo, da je ta statutarni člen neživljenjski. S ploskanjem je bil sprejet njegov predlog, naj bi odslej na volitvah odločali le prisotni delegati in ne več vsi delegati planinskih društev. Enako je bil z odobravanjem sprejet tudi enak predlog Tomaža Banovca, »saj je v drugih okoljih 85 odstotkov glasov prisotnih delegatov za enega kandidata že izredno lep uspeh«. Te predloge je podprl tudi Bine Vengust, ki je poleg vsega drugega dejal tudi to, da ima mlajši kandidat (se pravi Andrej Brvar) nedvomno prednost, saj bi se kot še nepreizkušen v teh strukturah nedvomno želel izkazati in dokazati. Marsikateri glas v dvorani je bil za tak predlog — kot je

bilo slišati, velik del tudi zato, da ne bi bilo treba sklicevati izredne skupščine, kar bi bilo povezano s stroški.

Temu pa je odločno nasprotoval Andrej Brvar, ker bi mu pozneje lahko kdo očital, da so volilni postopek prirojivali njemu, da so prirojivali pravila igre za nazaj in bi iz moralnega zmagovalca na volitvah že naslednji trenutek postal poraženec. Seveda je treba razumeti takšno njegovo odločitev.

Predlagal pa je, naj bi ustrezne člene statuta in pravilnika takoj spremenili tako, da je treba izredno skupščino sklicati najpozneje v šestih mesecih, kar so delegati potrdili, enako kot so soglašali s tem, da spremenijo člene statuta in pravilnika, ki naj določajo, da volijo samo prisotni delegati.

Komisija za kadre je skupaj z volilno komisijo nato predlagala, naj bi bil do izredne skupščine PZS vršilec dolžnosti predsednika slovenske planinske organizacije dotedanji podpredsednik Jože Dobnik, ki je to funkcijo sprva odklonil, potem pa jo sprejel pod pogojem, da vsi organi PZS iz dotedanjega mandatnega obdobja ostanejo nespremenjeni in mu pomagajo voditi PZS do izredne skupščine, ki naj bi bila že čez nekaj mesecev. Tako bosta še nekaj mesecev ostala podpredsednika PZS dr. Tone Strojina in Tone Škarja, predsednik izvršnega odbora PZS pa Jože Stanonik.

Malo pred četrto uro popoldne so se utrujeni delegati in drugi prisotni razšli.

Isti večer pa je bil na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani kljub temu planinski ples.

Vrhunske odprave v najvišje gore

Vrhunski slovenski alpinisti se nameravajo letos in prihodnje leto lotiti nekaterih visokih gor in sten. Predstavljamo ta slovenski alpinistični nacionalni program.

Že letošnjo pomlad namerava Tomo Česen sam preplezati zahodno steno Anapurne I (8091 m) in Lotseja (8516 m). Predstavniki PZS so že dosegli, da bodo Nepalci dali za oba vzpona dovoljenje vnaprej (kar sicer ni običajno) in takso za vzpona zaračunali le tedaj, če bodo vremenske razmere omogočale plezanje.

Letošnjo jesen bo pod Everestom večnacionalna odprava Alpe-Jadran, ki jo bo vodil Tomaž Jamnik iz Kranja, njegov pomočnik pa bo Dušan Jelincič iz Trsta. Prvotno so Nepalci dovolili le vzpon po jugoslovanski smeri po Zahodnem grebenu, kar bi dalo tej od-